СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК XCIV. Ч. 56. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 25-го БЕРЕЗНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MARCH 25, 1987 No. 56. VOL. XCIV.

Пам'ятайте про Україну!

КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ" У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ЗЛОЖИЛА 120,000 ДОЛ. НА РОЗБУДОВУ УОКЦЕНТРУ

Філядельфія. — В грудні 1986 року під час 100-долярового бенкету, який відбувся з метою придбання фондів для розбудови УОК-Центру, Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч", яку на цій імпрезі реперезентували президент Ілярій Мазепа та касир інж. Іван Куземський, зложила дар в сумі 120,000 дол. на розбудову репрезентаційної залі УОКЦентру, яка служетиме всеціло українській громаді Філядельфії і околиць.

Більш як чверть століття Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч", головний будинок якої міститься при 1729 Катман авеню, разом із двома філіями обслуговує українську громаду Філядельфії і околиць. „Самопоміч" не тільки служить українському громадянству як економічний бастійон, але фінансово підтримує різні прояви українського громадського життя.

Канада може поширити інвестиґації над воєнними злочинами

Оттава. — Канадський консервативний уряд прем'єр-міністра Браєна Малруні, у відповідь на прийняття дослідницької праці Комісії Дешена, яка працювала 22 місяці і переглянула цілий ряд більше і менше важливих документів тісно пов'язаних зі злочинами під час Другої світової війни заскочив багатьох спостерігачів і провідників національностевих груп, тобто канадців різних національностей, які стисло слідкували, як за працею Комісії Дешена, так і за реакцією уряду.

Виглядає, що канадський уряд може і хоче поширювати слідство над воєнними злочинами на усіх запідозрілих кримінальників з цілого світу, які прибули після Другої світової війни до Канади. Це включало б також колишніх членів совєтських органів безпеки — НКВД-КҐБ, які не менше, як німецьке ґестапо, „уславились" у знищуванні, наприклад, українців та інших народів, які попали під зверхність комуно-московської імперії. Треба тут пригадати, кажуть деякі політичні спостерігачі, вимордування совєтським НКВД 10,000 польських старшин і вояків в Катині, чи українців у Вінниці напередодні війни, про що говориться виразно у міжнародних документах.

Совєтська преса й інші засоби масової пропаґанди говорять тільки про свідомих колишніх іміґрантів, із Східньої Европи і балтицьких країн, які супротивляються окупації Москвою їхніх країн, що це тільки вони, мовляв, „ховаються від покарання в капіталістичних країнах Заходу". Мало того, совєтські речники твердять, що цих людей „взяли на утримання Центральне Розвідче Управління і Пентаґон, Державний департамент, ФБІ й інші установи Уряду ЗСА".

Канада, як виглядає, має іншу до цієї справи думку, яка в опінії політичних спостерігачів, є правдивою, бо воєнні чи кримінальні злочини не можна ділити на „добрі" і „злі". Рішення уряду Канади змінити кримінальні кодекси, щоб мати змогу притягати до кримінальної відповідальности не тільки нацистів, але також КҐБістів і вислужників московського тоталітарного режиму, є базоване на рекомендації Комісії Дешена, який намагався встановити, скільки таких злочинців перебувають сьогодні в Канаді.

Очевидно, уряд прем'єр-міністра Б. Малруні, не бере до уваги совєтських доказів, що члени І Української Дивізії УНА, які боролися тільки на фронтах проти совєтських військ і жадними злочинами не займалися, є „воєнними злочинцями", натомість в Канаді живе чимало совєтських кримінальних злочинців, які брали безпосередню участь у винищуванні українського свідомого елементу, чи такого ж елементу в інших поневолених Москвою країнах.

Речники української й інших національних груп із зацікавленням прислухаються до нового розвитку подій в Канаді.

Закликають протестувати проти фільму

Ню Йорк. — Телевізійна мережа Сі-Бі-Ес передає у неділю, 12-го квітня ц.р. фільм п. н. „Втеча з Собібору".

Фільм драматизує втечу в'язнів з табору смерти в Собіборі в 1943 році в східній Польщі. Фільм, який є оснований на спогадах тих, яким вдалося втекти, твердить, що сторожами табору були виключно українці.

Проф. Тарас Гунчак, директор Українського Дослідно - Документаційного Центру пояснює чому зображення українців є неточне. Він сказав: „Українці творили менше як 25 відсотків вояків совєтської армії. Сторожі в німецьких таборах, яких вербовано часто з-поміж совєтських полонених, віддзеркалювали б етнічний склад Червоної армії Це неправдоподібно, щоб всі сторожі в Собіборі були українці. Твердити, як це робить фільм, що так було, є історично неточно і виявляє етнічну тенденційність. Зовсім певно, що мережа Сі-Бі-Ес не схоче, щоб її вважали етнічно тенденційною".

Центр закликає громадян писати листи до Сі-Бі-Ес на адресу Executive Producer Martin Starger and Audience Services, 51W. 52nd St., New York, N.Y. 10019, такого змісту: українська суспільність уважає, що зображення українців у фільмі „Втеча з Собібору" є образливе і вимагає, щоб перед передачею фільму провірити факти: пропонувати, щоб фраза „українські сторожі", яка повторяється у фільмі, була заступлена словом „сторожі"; вимагати вияснення, ще перед телевізійною передачею чому у фільмі знеславлено українців.

Примірники сценарію фільму „Втеча з Собібору" можна отримати пишучи до: CBS Television Reading Program, 51W. 52nd St., New York, N.Y. 10019.

Л. АРТИМІВ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Відома українська піяністка Лідія Артимів виступить зі скрипалем Арнолдом Стайнгардом у концерті в залі Метрополітальному музеї, при 5-ій авеню і 82-ій вул. Концерт цей відбудеться 28-го березня о год. 2:30 по полудні, а не 21-го березня,як було раніше інформовано. Квитки на концерт — 10 дол. — можна купити у касі Метрополітального музею.

ОБОРОНА І. ДЕМ'ЯНЮКА ОБВИНУВАЧУЄ СУДДІВ В СТОРОННИЧОСТІ

Й. ШЕФТЕЛЬ ВНОСИТЬ ВІДКЛИК ДО ВЕРХОВНОГО СУДУ ІЗРАЇЛЯ

Єрусалим, Ізраїль (АН-ЧЕЙН, тел.). — Оборонці Івана Дем'янюка на процесі тут у понеділок, 23-го березня, обвинуватили суддів у сторонничості і вимагали, щоб судді дискваліфікувались з уваги на те, що вони досі виявили неприховану ворожість до оборонців.

Йорам Шефтель, ізраїльський оборонець І. Дем'янюка, у наслідок відмови суддів, заявив, що оборона вносить відклик до верховного суду Ізраїля з проханням розглянути справу.

Й. Шефтель подав ряд прикладів суб'єктивности суддів на протязі чотирьох тижнів процесу — від постійного втручання у перепитування свідків до допущення немислимих у цивілізованому світі свідчень. Крім того, Й. Шефтель обвинуватив суддів у перетворенні історичної ваги процесу у показуху для „мідії", а присутність на процесі членів уряду, включно з прем'єром Іцаком Шаміром, та їхні заяви, сильно причинюються до того, що преса вже засудила І. Дем'янюка.

Серед прикладів сторонничости суддів Й. Шефтель подав відкинення опінії американського судді на процесі Федора Федоренка про свідчення слідчої Маріям Радівкер та про її негідну поведінку у відношенні до оборонців під час перепитувань минулого тижня, у яких головний суддя Дов Левін відкинув 34 запити оборони і накинувся грубо на адвоката Марка О'Коннора. Взагалі, твердив Й. Шефтель, у 95 відсотках судді відкинули запити оборони без будь-якої інтервенції зі сторони прокуратури.

Й. Шефтель також сказав, що судді постійно переривають перепитування свідків і роблять натиск на оборону закінчувати опитування, бо „це страта часу". Судді також толерують постійний шум і рух на залі, як також вигуки слухачів, що створює „циркову атмосферу" і ворожість до підсудного і його оборонців.

Після двогодинної перерви на наради судді відкинули обвинувачення Й. Шефтеля, заявляючи, що вони дозволили на більше запитів оборони, як це водиться в ізраїльських судах. Вони також заявили устами Д. Левіна, що судді бажають бути активними в процесі і що їх обов'язком є боронити свідків перед надто інтимними чи невідповідними запитами.

У наслідок такої настанови суддів, Й. Шефтель сказав, що наступного дня оборона внесе відклик до верховного суду з проханням розглянути справу і перервати процес на п'ять днів.

Пізно по полудні прокуратура покликала до свідчень Мартіна Коляра 67-літнього працівника поліційного відділу в справах нацистських злочинів.

Ю. Осінчук виїхала на музичне турне до Европи

Ню Йорк. — У четвер, 19-го березня ц.р., відома молода піяністка д-р Юліяна Осінчук виїхала на своє чергове концертове турне до Західньої Німеччини та Австрії.

В часі між 19-им березня і 6-им квітня ц.р., вона дасть п'ять концертів, виконуючи твори Бортнянського, Бетговена, Шопена, Ліста та американської композиторки Люїзи Тальми. Перший концерт відбудеться в Мюнхені дня 21-го березня ц.р., другий 28-го березня в Зальцбурґу у славній музичній залі Моцартеум.

Відтак д-р Ю. Осінчук повернеться до Західньої Німеччини, де заплановані ще три концерти, а останній у Франкфурті 3-го квітня.

В УІА відбудеться виставка писанок

Ню Йорк. — В Українському Інституті Америки, тут при 2 Схід 79-та вулиця, відбудеться у квітні велика виставка писанок та картин двох українських мисткиньсестер, Аки Переймн і Тані Осадци.

Виставка, відкриття якої буде в неділю, 5-го квітня ц.р., дасть можливість побачити картини мисткині А. Перейми як також збірку ориґінальних 300 писанок роботи її сестри Т. Осадци.

У навечер'я закриття виставки у п'ятницю, 24-го квітня ц.р., відбудеться зустріч з мисткинями, в якій вони подадуть інформації про свою творчість та будуть відповідати на питання публіки.

З приводу цієї цікавої виставки УІА випустив кольорову, мистецько виконану афішу зі зразками деяких писанок роботи Т. Осадци.

Хор з Парми виступить у Ню Джерзі

Парма, Огайо. — Церковний хор української православної катедри св. Володимира у Пармі, Огайо, подорожуватиме до Бавнд Бруку, Н. Дж., осередку Української Православної Церкви в ЗСА, щоб брати участь у 7-му постовому концерті, що його влаштовує нюйоркська та Нюджерська округи Української Православної Ліґи в неділю, 5-го квітня ц.р.

Хором диригує 18-літній студент Олег Махлай, який успішно розвиває своє зацікавлення у музиці. Його музичні заслуги включають нагороди фортепіянового конкурсу в університеті Болдвин Боллес два роки підряд. Він також грає на скрипці в школі Норманді, Болдвин Воллес молодечій і клівлендській молодечій (при симфонії) оркестрах та є мистецьким керівником хору на Тисячоліття Хрищення.

Також в неділю, о год. 10-ій вранці хор співатиме Службу Божу в церкві св. Вознесіння у Мейплвуді, Н. Дж. Співслужитимуть на Святій Літурґії о. Євген Богословський, настоятель церкви св. Вознесіння, та о. Іван Наконечний, настоятель св. Володимира у Пармі.

Проф. З. Еликв доповідатиме про писанки

Рочестер, Н. Й. — 47-ий Відділ Союзу Українок Америки влаштовує доповідь проф. Зенона Еліїва з рочестерського Технологічного інституту про українську писанку.

З. Еликв відомий із своїх праць над чистотою орнаменту українських писанок з різних частин української землі та сам мистець-писанкар. Виступав він із своїми доповідями ілюстрованими прекрасними прозірками по всіх більших осередках українського поселення в ЗСА з великим успіхом, як рівнож із виставками власних писанок.

Доповідь відбудеться в неділю, 5-го квітня ц.р., в їдальні школи св. Йосафата в год. 4-ій по полудні. Вступ за добровільними датками.

У СВІТІ

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР югославського уряду Бранко Мікуліч, в обличчі поширення робітничих страйків і збільшення дисидентизму, заявив, що уряд вживатиме армійські військові частини проти страйкуючих і тих, що підбурюють до страйків, якщо комуністична система чи єдність провінцій будуть загрожені. Він перестеріг при тому усіх осіб, які хочуть силою змінити конституційний устрій в Юґославії, що вони будуть притягнуті до кримінальної відповідальности і засуджені згідно з існуючими законами. І це, заявив прем'єр Мікуліч, стосується також армійських частин, старшинського складу, чи поодиноких вояків. Біля 10,000 робітників беруть участь у страйках, які розпочалися ще у першій половині березня і тривають досі. Перші страйки розпочалися в Хорватії, а потім поширились на інші провінції. Причиною страйків спочатку були протести проти замороження платень і цін на товари, а потім почали набирати політичного забарвлення.

КИТАЙСЬКИЙ СУД ЗАСУДИВ ще двох робітників із Шанхаю, які брали участь у студентських демонстраціях в грудні минулого і в січні цього року. Метою демонстрацій було поширення демократичних свобід в Китайській Народній Республіці. Досі режим поставив під суд 14 нестудентів і засудив їх на довгореченцеві вироки за участь в демонстраціях. Самих студентів червоні режимники карали меншими карами, мабуть тому, щоб не викликати чергових ланцюгових студентських демонстрацій. Політичні спостерігачі кажуть, що західні впливи в Китаї дуже збільшилися і вони помітні всюди. Можливо тому комуністичні речники так гостро карають старших, побоюючись евентуальної змови проти комуністичної кліки і самої системи взагалі, яка при допомозі найбільшої у світі поліційної машини і армії тримає під террором великий китайський нарід, — кажуть політичні спостерігачі.

ДИКТАТОР ЛІВІЇ полковник Муаммар Каддафі заявив в інтерв'ю, яке було передане в неділю, 22-го березня ц.р., що він є готовий дати дозвіл для розміщення совєтських стратегічних ракет на лівійській території. „Лівія, — заявив Каддафі, — пристане до гурту комуністичних держав, визнає комуністичну систему найбільш справедливою, внесе прохання про членство у Варшавському Пакті і на цій підставі дозволить Совєтському Союзові розбудовувати свої ракетні бази на території Лівії". Очевидно, міркування Каддафі є дуже примітивні, — кажуть політичні спостерігачі, — тому, що, наприклад, З'єднані Стейти Америки, обороняючи свої інтереси на Близькому Сході, не допустять до розбудови совєтських баз в Лівії, якщо Москва взагалі буде зацікавлена такими базами. Аналітики телекомпанії Ен-Бі-Сі, кореспондентам якої Каддафі дав інтерв'ю, виключають таку можливість, хоч незбалянсований Каддафі думає, що він зможе захоронити свою державу комунісичною системою.

В АМЕРИЦІ

ДИПЛОМАТИЧНИЙ РЕПОРТЕР для телевізії і модератор програми Ен-Бі-Сі „Зустріньтесь з пресою" Марвин Калб погодився перейти на посаду першого директора Центру преси і політики ім. Джоен Шоренстейн Барон в Гарвардському університеті. М. Калб заявив, що він почне працю 1-го червня ц.р. і одночасно стане професором преси і публічної політики.

БЕРНГАРД ҐЕЦ після двох років, що проминули від часу, коли він стріляв в собвеї в чотирьох негрів, незабаром матиме нагоду довести в суді, що він був жертвою злочину, як це він твердить, і тільки оборонив себе. Остаточний вибір для судової розправи над Ґецом, якого обвинувачують у замаху на життя, що сталося 22-го грудня 1984 року, коли до Б. Ґеца наблизились чотири молоді негри у підземці, намагаючися ограбувати його, а він вистрілив в них із 38-калібрового револьвера, — розпочався в понеділок, 23-го березня. Ґреґорі Ваплс, асистент прокуратора, заявив, що він вислухає 40 свідків, включно з неграми, в яких Ґец стріляв.

НЕДІЛЯ, 22-ГО БЕРЕЗНЯ, у горішньому Мангеттені, принесла із собою деяким родинам велике горе, коли в 33-поверховій будівлі з великою швидкістю розгорівся вогонь. Правдоподібно, із цієї причини, що збірники з водою перестали функціонувати, важко було його погасити. В одному із помешкань вогонь і дим загородили дорогу трьом дітям — 11-річній дівчинці і двом старшим її братам, та їхній матері. Діти з переляку вискочили крізь вікно, намагаючись, — як про це сказали свідки, — вискочити на сусідню терасу, та, на жаль, впали на кам'яний провулок поміж домами і всі загинули. Їхня мати померла в помешканні. Крім них вогонь забрав із собою ще чотири жертви. Коли батькові цих дітей Стенлі Дженкінсові сказав його приятель, що сталося, він лише з розпачу сказав: „Усі мої рідні загинули!"

ШЕФ ШТАБУ БІЛОГО ДОМУ Говард Бейкер заявив, що хоч розслідування іранської афери ще не закінчене, проте він не очікує якогось нового „відкриття" в цій справі. „Я вірю, — сказав Г. Бейкер, — що президент Р. Реґен сказав правду, коли він запевняв, що нічого не знав про передачу грошей з проданої зброї Іранові нікараґуанським антикомуністичним повстанцям. Г. Бейкер, який став шефом штабу Білого Дому в кінці лютого заступивши на цьому пості Доналда Т. Ріґена, сам особисто пильно слідкував за цією справою, але не очікує нових фактів великої ваги, навіть коли колишній голова Крайової Ради Джан Пойндекстер і член її Олівер Норт почнуть свої зізнання.

В. ЩЕРБИЦЬКИЙ ТАКОЖ ЗАГРОЖЕНИЙ

Бостон, Масс. — Щоденна газета „Крищен Саєнс Монітор" помістила у числі з 19-го березня коротку інформацію свого кореспондента з Москви про те, що в Україні звільнили, чи зглядно викинули з партії і позбавили усіх привілеїв вже четвертого з черги на протязі п'ятьох останніх тижнів високого партійного функціонера Віктора Бойка, першого секретаря Дніпропетровської области.

Поінформовані особи у Москві і у Вашінґтоні, особливо ті, які цікавляться совєтською проблематикою, вже раніше передбачали, що в такий спосіб теперішній керівник Совєтського Союзу, генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Горбачов, добирається до Володимира Щербицького, все ще члена Політбюра і Центрального Комітету КПСС, а також першого секретаря комуністичної партії УССР Аналітики кажуть, що зірка В. Щербицького помалу, але систематично, починає пригасати, а тиск на його особу збільшується з кожним днем, бо він один з тих небагатьох залишених у совєтській верхівці, які підтримували політику колишнього совєтського лідера Леоніда Брежнєва і про це дуже добре знають прихильники М. Горбачова.

Останнє потягнення із звільненням В. Бойка, є дуже вимовним, бо обидва, Л. Брежнєв і В. Щербицький, починали там свої партійні кар'єри.

Про звільнення В. Бойка повідомили центральні газети в Москві, зокрема „Правда", орган ЦК КПСС і „Ізвєстія", орган Верховної Ради СССР, що, мовляв звільнений „не був компетентний" у виконуванні своїх завдань. Це дуже тяжка обвинувачуюча фразеологія, кажуть політичні спостерігачі, за якою потягнуться інші консеквенції, включно до можливого засуду, якщо будуть йому доказані надужиття владою.

Минулого місяця був звільнений з подібної посади Борис Гончаренко з Ворошиловграду. Обидва звільнені були членами Центрального Комітету компартії України. Багато співробітників Л. Брежнєва походили з Дніпропетровська, або там починали свою працю в партії. Там він був в 1940 роках, а від 1947 до 1950 року виконував функцію першого секретаря области. В. Щербицький також очолював область від 1955 до 1957 року.

СССР ДОБРОВІЛЬНО ЗМЕНШУВАТИМЕ ПЕРСОНАЛ МІСІЇ ДО ОН

Ню Йорк. — Представники уряду Совєтського Союзу запевнили Адміністрацію президента Роналда Реґена, що вони вирішили поступово зменшувати свій персонал в місії до Організації Об'єднаних Націй, згідно з ранішою вимогою Уряду З'єднаних Стейтів Америки.

Представники місії в Ню Йорку покищо відмовляються від коментарів в цій справі, заявляючи, що це не їхня проблема і її напевно позитивно розв'яже уряд в Москві, може ще навіть до 1-го квітня цього року.

У висліді цієї заяви, — кажуть політичні спостерігачі, — в цьому році правдоподібно не буде драстичних вимог осунення дипломатів і працівників місії СССР до ОН, яка все ще, не зважаючи на скорочення, має біля 100 осіб більше персоналу, як їй належиться згідно з правильником ОН і законами ЗСА, на території яких знаходиться Головна квартира тієї міжнародної організації.

Американський представник Герберт С. Окун, який є одним із заступників амбасадора ЗСА до ОН заявив кореспондентам, що ЗСА не мають причини не вірити совєтським заявам в тій справі і тому треба спокійно почекати принаймні до половини квітня, щоб робити будь-які висновки. Як відомо, Вашінгтон домагався скорочення дипломатів і працівників місії СССР до ОН із 275 до 170. Тепер у місії працює все ще 221 особа.

В жовтні минулого року дійшло було між урядами ЗСА і СССР до гострої виміни слів і взаємного викидання дипломатів, що, очевидно дуже пошкодило американсько-совєтським зв'язкам і співпраці. ЗСА тоді наказали покинути територію 55-ом совєтським дипломатам з амбасади у Вашінгтоні і консуляту у Сан Франсіско. Москва також викинула кільканадцять американських дипломатів, але рівночасно з тим почала зменшувати свій штаб у дипломатичних станицях, дійшовши до числа 221. Крім того по 13 делегатів мають Українська і Білоруська ССР, які одинокі з усіх 15 республік мають своїх представників в ОН.

Відносини і співпраця між ЗСА і СССР ще більше погіршилася, від того часу, коли почалася „шпигунська справа" Ніколаса С. Данілова, кореспондента американського журналу „Ю.С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" і Геннадія А. Захарова, дипломата в ОН. Без сумніву, кажуть спостерігачі, шпигунство, яким займаються совєтські дипломати на території ЗСА, було і є головною причиною американсько-совєтських непорозумінь і збільшеної напруги.

СССР МАЄ КЛОПОТИ З НАЦІОНАЛЬНОСТЕВИМ СКЛАДОМ В АРМІЇ

Москва. — Совєтські збройні сили натрапляють на дуже серйозну проблему в армії. Армійська газета „Красная Звезда", орган міністерства оборони СССР, у числі з 12-го березня ц.р., вдарила на тривогу з національностевого складу армії і слабе знання російської мови великої частини вояків, в більшості тих, які походять з центральноазійських республік. Деякі вояки, — пише газета, — взагалі не говорять російською мовою, а ще інші мають дуже обмежений запас слів і з ними дуже тяжко порозумітися підстаршинам і старшинам армії.

Очевидно, Москва не має відваги творити армійські частини по національностях, особливо після грудневих заворушень в Казахстані, які відбулися там після усунення першого секретаря компартії Д. Кунаєва і назначення на його місце росіянина.

Проблема національного складу існує в армії не відсьогодні, про неї знали віддавна в Політбюро, Центральному Комітеті КПСС і в республіках, але ніхто не хотів брати на себе відповідальности насильного вивчення російської мови призовників, принаймні у першому році їхнього покликання до армії, — пише кореспондент газети „Крищен Саєнс Монітор" Пол Квін-Джадж з Москви. Тому, на його думку, в армії трапляються такі курйози, що, наприклад, один молодий вояк з Грузії знав не

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Postmaster, Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

P.O. Box 346 Jersey City, N.J 07303

Зацікавлення Ґорбачова Україною

Уже віддавна появлялися у західній пресі вістки, що хоча Міхаїл Ґорбачов перевів уже чистку в Політбюрі, виключивши звідтіль старших віком ставлеників Леоніда Брежнєва, то все ж він має ще поважну опозицію проти його реформ ніби по лінії західньої демократії. У тих повідомленнях згадувано, що проводирем цієї опозиції є колишній „незмінний" міністер закордонних справ Андрей Ґромико, якого Ґорбачов зробив паперовим „президентом" СССР, задовольнившись скромним титулом секретаря компартії СССР. Поруч із Ґромиком, який, до речі, є близьким свояком Ґорбачова, називано першого секретаря компартії Української ССР Володимира Щербицького. На останньому засіданні Центрального Комітету компартії у Москві прийшло до одвертої сутички між Ґорбачовом і Щербицьким, — твердить московський кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Філіп Тавбман, який тепер у своїй кореспонденції в недільному числі „Ню Йорк Таймсу" з 22-го березня ц.р. оповідає про вперті заходи Міхаїла Ґорбачова, щоб здобути в ЦК Компартії УССР більшість для позбавлення Щербицького становища першого секретаря.

Володимир Щербицький, родом з Дніпропетровська, має тепер 69 років і належав до протеґованих Леонідом Брежнєвим, який, після відсунення від влади Нікіти Хрущова, був кремлівським диктатором від 1964 року аж до своєї смерти в 1982 році. На згаданому вище засіданні партійного центрального Комітету в Москві Ґорбачов одверто закинув покійному вже Брежнєву, що за його правління настав був період „стаґнації і корупції".

Вищеназваний московський кореспондент „Ню Йорк Таймсу" називає низку прізвищ осіб, що їх Ґорбачов викинув з чільних становищ і між ними назвав Віктора Добрика, партійного вельможу у Львівській області. Але Щербицький ніби настільки популярний і впливовий у комуністичній верхівці в Україні, що Ґорбачов, не скриваючи свого бажання позбутися Щербицького, все ще не всилі зробити це. Тому він, Міхаїл Ґорбачов, від 8-го березня ніде не показувався, перевівши в міжчасі якийсь час на засекреченій подорожі по Україні.

Закулісова персональна боротьба за владу у Кремлі і в цілому Совєтському Союзі чи одній із 15-ти совєтських „самостійних" республік велася безперервно від жовтня 1917 року і це там нормальне явище. Нас, українців, не цікавлять особи, а цікавить їхня роля в однопартійній диктаторській системі, яка у відношенні до України перейняла політику царату. Тому і в даному випадку нас цікавить суть ворожої настанови Ґорбачова до Щербицького. Володимир Щербицький, родом українець із гарним українським прізвищем, був ставлеником Москви і у практиці грав ролю яничара, який слухняно помагав перетворити українську націю у „радянський народ" з російською мовою і культурою та куцою автономією для плекання українського гопака і народної пісні. Зрозуміла річ, що Міхаїл Ґорбачов хоче „відмолодити" ввесь партійно-державний апарат і всюди мати „своїх" людей. Але незрозумілою річчю є, що саме не подобається Ґорбачову в політиці і поведінці Щербицького і чи він, Ґорбачов, прагне так само в Україні переводити „реформи" — та які саме.

На базі досвіду з останніх 60-ти років трудно повірити, щоб Ґорбачов, який скорше чи пізніше напевно таки викине Щербицького, злагіднив в Україні фактичне панування КҐБ, — щоб він звільнив з ҐУЛаґів, в'язниць і „психушок" усіх українців, покараних за те, що вони українці, і щоб наступник Щербицького, ставленик Ґорбачова, припинив русифікаторський курс. Бо Москва двох речей боїться найбільше: 1) війни одночасно на два фронти, проти Заходу з Америкою у проводі та всією Західньою Европою та проти Китаю і Японії і 2) українського визвольного руху. Після перемоги зорганізованої на корінно-московських землях червоної армії, над Дійовою Армією УНР, провідник російської демократії Олександер Керенський, на еміґрації, прославляв большевиків за „збереження единої неподільної Росії". Опозиція проти реформ Ґорбачова саме й боїться, щоб та „демократизація" не підсилила самостійницького руху поярмлених у СССР народів. Тому з найбільшим недовір'ям треба придивлятися тій боротьбі Ґорбачова проти Щербицького. Не особа важлива, а система, в якій та особа є манекеном, виконуючи накази Москви.

Микола Лівицький

ПОДІЇ У СССР І НАША НА НИХ РЕАКЦІЯ

Багато залежатиме від того, як у момент упадку російсько-комуністичної держави поведуть себе українці, які знаходяться в діяспорі, по різних країнах Заходу. Може не буде необхідним, щоб звідціля, з діяспори, пішли в Україну десятки тисяч свідомих українських патріотів. Але українці в діяспорі можуть принести велику допомогу, якщо доб'ються від урядів держав, де вони перебувають, щоб ці держави прийшли, якщо не з конкретно-реальною, то принаймні з моральною допомогою для самостійницько-визвольних прямувань українців на батьківщині. Бо, звичайно, першу ролю в якійсь визвольній боротьбі відограють власні сили народу, але підтримка демократичних держав західнього світу буде нам також дуже потрібна. В минулому така підтримка була міродайною для, наприклад, Чехо-Словаччини, Польщі, Юґославії, ще раніше для Італії тощо.

Що потрібне для українців у діяспорі, щоб вони могли успішно виконати національні обов'язки, що на них спадають? Симон Петлюра говорив: „Перемагають не розпорошені і не роз'єднані". І додам від себе: і керовані одним центром. Чи існує єдність серед українців у діяспорі? Всі ми знаємо, що так не є, і всі ми знаємо, що немає в нас единого керівного центру. А коли йдеться про цей центр, то для своєї ефективности він мусить мати характер екзильного уряду, українського екзильного уряду.

Гляньмо на приклад поляків: їхня справа далеко краще стоїть у світі, ніж справа українська. Бо ніхто з держав чи суспільств західнього світу не заперечує того, що Польща має право на самостійну і вповні суверенну державу. А проте поляки утримують і донині екзильний уряд, що має свій осідок в Лондоні, Англія. Роблять вони це для того, щоб унаглядпити перед світом, що у Варшаві немає справжнього польського уряду, бо там діє лише знаряддя Москви.

Щодо української визвольної справи, то ми знаходимося у далеко гіршому стані, ніж поляки. Бо немає ще в світі ні одної великої держави, яка справу відновлення суверенної української держави поставила б у центр своєї зовнішньої політики. Існування екзильного українського уряду потрібне нам, як доказ того, що ми не зреклися нашого невідкличного постуляту відновлення нашої самостійної держави, і як доказ того, що ми прагнемо не чогось нового, бо українська самостійна держава існувала не колись давно в минулих століттях, але, що вона існувала зовсім реально на українській території в XX столітті в роках 1917-21 у формі Української Республіки. Це ми потребуємо для нашої праці в чужоземному світі, і для українців на батьківщині, щоб вони знали, що тут, у західньому світі, ми далі залишаємося на наших незмінних самостійницько-соборницьких позиціях.

Я мало зустрічав серед української діяспори таких українців, які заперечували б потребу існування і дії українського екзильного уряду — хоч є і такі, не тільки окремі, але навіть цілі т. зв. угруповання для того, щоб екзильний український уряд міг існувати й ефективно діяти; щоб його належно підтримувало українське громадянство в діяспорі, треба покінчити з двома існуючими ще серед нас легендами.

Згідно з першою з цих, як я це назвав, легендами є кілька українських екзильних урядів — часом лише із завуальованою назвою центрів, а не урядів. І якщо такі існують серед самих українців, то це ще півбіди. Але коли такі погляди самі українці виносять перед чужинців, то це приносить нам велику шкоду. Чужинці тоді стверджують, що як ми самі вважаємо, що маємо кілька екзильних урядів, то це означає, що ми не маємо жадного екзильного уряду. Хто ж тоді, мовляв, справді репрезентує українську визвольну справу і з ким треба порозумiватися..

Не моє глибоке переконання таким всеукраїнським екзильним урядом може бути тільки один, а саме екзильний уряд Української Народної Республіки, який виніс свої повновласні з України, з Києва, від вільних українських парляментів і від Директорії УНРеспубліки і який перед чужинецькою навалою ніколи не скапітулював.

Закінчення буде.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

Виставка Т. і Д. Венгриновичів у Ню Йорку

У днях від 8-го до 15-го березня ц.р., в ґалерії ОМУА, по вступному слові М. Черешньовського, мала наша громада довгоочікувану і приємну оказію оглянути третю виставку в Ню Йорку Тирса Венгриновича (нар. 1924 р.), а з нею і праці молодшого мистця, його сина, Діомира (нар. 1961 р.). Прибули вони сюди з Кракова, з Польщі, де і проживають. Діомир виставляє в Америці — вперше, себто дебютує. Обидва Венгриновичі засадничо це звеличники і творці чорнобілого графічного мистецтва, хоч малярство їм теж не чуже. Графіків у нас на еміграції тепер зовсім обмаль.

Перші графічні спроби Тирса, батька, як і його хлоп'ячі літа пов'язані з особливо дорогою йому Лемківщиною і Сяноком. Уже як гімназійний учень з Ярослава брав він участь у виставці „Українських незалежних мистців" у Львові, 1943 року. Після війни студіював малярство і графіку у Кракові, де й отримав свій диплом 1962 року. З Кракова бере участь у малярських виставках. Своїх індивідуальних виставок мав понад 40. Крім екслібрису, який є його улюбленою ділянкою творчости, працює тепер над мистецьким, графічним зображенням, передусім наших оригінальних дорогих нам, лемківських церков, що з них деяка частина вже і не існує, а інша знаходиться у жалюгідному стані занепаду.

Ми, саме в Ню Йорку, мали торік, на весні, виїмкову нагоду подивляти більшу кількість першорядних, чорнобілих світлин отих церков що їх зробив Т. Венгринович, які він і залишив тут для нас в Америці, подарувавши їх нашому музеєві у Стемфорді. Тепер, на цій виставці маємо 80 картин цього мистця, тих же, переважно лемківських церков, представлених графічно, з Тирсовою питомою, індивідуальною мистецькою наснагою і привабливістю. Усіх отаких церков є у нього вже 120. Цей цикл своїх графічних праць назвав автор „Церкви Прикарпаття", бо крім лемківських, є там деякі й інші наші цікаві чи особливі церкви, як бойківські, наприклад у Дрогобичі чи теж св. Юра у Львові. Всі ці наші, головно лемківські церкви своєрідні, помітні і цінні, як народною, зрізничкованою трибанною архітектурою чи її деякими відмінами, що їх мистець представляє у якнайкориснішому схопленні, часто навіть зворушливому. Не швидко забудеться такі церкви-красуні, як у Лютовиськах, Новиці І, Перунці, Розтоці чи поворознику, де, ця остання уже і не існує. Є і такі несподівані новини, як відновлена церква в Чертежі.

Крім цього циклу, подивляємо тут і інші графічні праці Тирса, як ось із релігійних „Пієту", „Мадонну" (золото з чорним), „Ікону 7" та ін. Із нерелігійних переконливий портрет мистця „Никифора", „Вітрак", „Мати" тощо.

Екслібриси на 42-ох таблицях Т. Венгриновича досконалі. Він же в нас, поза кордонами України, покищо майже єдиний представник їхнього творення. Гніздовський творив екслібриси принагідно тільки вже не живе. На Україні маємо значне число добрих мистців екслібрису, проте їм заборонено працювати для еміграції.

Екслібриси Венгриновича зацікавлюють і приваблюють до себе не тільки своїм тематично вдумливим підходом до композиції, але й їхньою мініятюрною красою. Зрідка бувають вони в нього теж двобарвні. Звичайно, що між вивішеними есклібрисами знайдете й імена своїх знайомих чи друзів. І цікаво що кожний із них має свій книжковий знак такий, як для нього найбільш підходячий.

Венгриновича батька, все таки кольор принаджує. Він тут зі своєю низкою невеличких барвистих картин не має великих амбіцій. Та це зовсім не відпихає нікого, як стверджуємо, що в малюнках може дещо забагато чорного, чи що вони трохи заважкі своєю архітектонікою барви. Людям вони подобалися і їх зразу купували. З цих маленьких олійних образків, розпродав він більшість вже у день відкриття виставки!

Це і самозрозуміло, що Венгринович Діомир, син, як графік, мусів просто учитись мистецтва у рідного батька. Він бере участь у виставках у Польщі, а теж в деяких міжнародних показах. Головно екслібрисів. Чи він дорівняє чи може і перевищить батька, покаже щойно майбутність.

Діомир виставив 63 картини в техніці лінориту і акрилiку. Вони в чорнобілому і сірому кольориті, з виїмками кількох відтінків червоного чи жовтого. Як відомо, не всі люди залюблені в чорнобілий кольор малюнків. Чи Діомир змінить свій кольорит покаже щойно життя і досвід. У ряді ліноритів бачимо тут дещо і з абстракцій, ось хоч би „Початок" чи „Композиція". Є цікаві і гарні краєвиди, які потверджують, що в сина, так як і в батька, жевріє талант. Проте дуже багато залежатиме від його цілеспрямованої, кропіткої праці над собою, вміння і спроможности рости та розвиватися постійно. І ми віримо, що під благодатним і критичним впливом батька, син піде найбільш правильним шляхом розвою. Сподіваємось, що з бігом літ він розвине своє обдарування до максимум, як для добра себе самого, так і для української справи.

Справа навчання історії про знищення жидів під час Другої світової війни, яку прийнято називати голокостом в середніх школах Америки і Канади стала актуальної кілька років тому. Під тиском жидівських суспільних організацій, як і подекуди публічної опінії, шкільні ради в певних шкільних округах ЗСА і Канади вирішили впровадити в шкільні програми спеціяльний предмет про голокост, який інформував би учнів про жахливі злочини нацистської Німеччини під час Другої світової війни. Як відомо з преси, такі програми були встановлені в різних районах ЗСА і деяких містах Канади.

У зв'язку з цим виринуло питання чи голокост був виключною і унікальною жорстокістю в нашому столітті? Чи інші людовбивства і масові нищення людей (такі як масові вбивства вірменів в 1915 році в Туреччині, штучний голод в 1932-33 роках в Україні, безперервні бомбардування цивільного населення і допущення до масових вбивств у таборах для біженців у Ливані, та багато інших прикладів геноциду чи масових звірств) не заслуговують на увагу?

Протягом останніх двох років у зв'язку з меморандумом Асоціяції більших шкільних рад Онтаріо, в якому ця асоціяція рекомендує впровадження студій про голокост до шкільних програм, Шкільна рада Оттави, на домагання місцевих жидівських організацій, рішила простудіювати можливість включення студій про голокост у програму навчання у клясах 11-ій і 12-ій середньої школи.

Тут треба згадати, що при оттавській Шкільній раді вже багато років існує Багатокультурний підкомітет, завданням якого є дораджувати Шкільній раді в усіх справах, які мають відношення до освітніх чи культурних аспірацій етнічних меншин в Оттаві. Протягом останніх років цей підкомітет успішно співпрацював з оттавською Шкільною радою, особливо в ділянці навчання рідних мов і у збагачуванні шкільних програм інформаціями про культурні і суспільні досягнення поодиноких етнічних груп.

Степан Яворський

ГОЛОКОСТ ЧИ ПРАВА ЛЮДИНИ?

Однак в справі включення програми про голокост оттавська Шкільна рада зіґнорувала Багатокультурний підкомітет і в своїй резолюції з 27-го жовтня 1986 року одобрила пропозицію Асоціяції більших шкільних рад Онтаріо, щоб включити навчання про голокост в 11-ій і 12-ій клясах середньої школи в шкільну програму. Щоправда, в резолюції була згадка і про те, що інші приклади ґеноциду можуть бути пізніше включені до програми, але основне рішення було спрямоване на навчання про голокост. Мотивуючи своє рішення, Шкільна рада ствердила, що вона перевірила програми шкільних округ Торонто в Північного Йорку і прийшла до висновку, що матеріяли про голокост, які ці округи вживають, є досконалими для цієї цілі, та що їх можна буде використати при навчанні в оттавських школах.

Це рішення оттавської Шкільної ради, яке рекомендувало введення навчання про голокост до шкільної програми, не беручи в той самий час під увагу інших прикладів масових звірств і ґеноциду в нашому столітті, викликало сильну реакцію з боку, перш за все, Багатокультурного підкомітету, як також з боку тих груп, які вважали, що варварства поповнені супроти їхніх співвітчизників заслуговують на таку саму увагу як голокост. Президент Відділу Комітету Українців Канади Анатолій Криворучко вислав 7-го листопада листа до Шкільної ради, в якому він підкреслив конечність включення, нарівні з голокостом, також інших прикладів ґеноциду і варварств проти поневолюваних народів. Рівночасно, Багатокультурний підкомітет зі свого боку запротестував проти рішення Шкільної ради, щоб впровадити навчання про голокост у шкільну програму без консультації з членами підкомітету, який був створений Шкільною радою для того, щоб їй допомагати якраз в таких справах. Провідні члени цього підкомітету вимагали об'єктивного підходу до питання ґеноциду, варварств і звірств, які були поповнені в цьому столітті не лише проти одної національної групи, але проти багатьох народів. На їхню думку, всі ґеноциди, варварства і звірства повинні бути включені в шкільні програми разом з голокостом.

Разом з цими протестами мешканці Оттави почали масово писати листи до Шкільної ради та телефонувати до поодиноких членів Ради, вимагаючи від них об'єктивности в цьому питанні. В результаті цих заходів з боку Багатокультурного підкомітету, як також з боку етнічних організацій, включно з Комітетом Українців Канади, на засіданні 23-го лютого ц.р. Шкільна рада в Оттаві змінила текст своєї резолюції, заявляючи що: „Шкільна Рада приймає розширення і впровадження нової програми, яка відноситься до питання людських прав і яка включатиме навчання про ґеноциди та інші варварства і звірства в ділянці людських прав. Також, оттавська Шкільна рада продовжуватиме консультації з громадянами, включаючи Багатокультурний підкомітет, використовуючи засоби, які є в той час доступні".

У цій же резолюції було рішено звернутися до Багатокультурного підкомітету, щоб він через своїх членів постачав для відділу програм відповідні матеріяли, бібліографії, які мають відношення до пропонованої програми навчання.

Це рішення Оттавської Шкільної ради було сприйняте прихильно не лише заінтересованими групами, але й іншими громадянами міста Оттави. Найкраще свідчать про це коментарі преси, радіо і телевізії. У минулому, подібні коментарі були рідко прихильними до справ етнічних меншин, однак, в цій справі вони зайняли об'єктивне становище. Оттавський головний щоденник, „Оттава Ситизен" в редакційній статті назвав рішення Шкільної ради речевим і мудрим. У інших статтях кореспонденти схвалювали рішення про навчання про ґеноцид, про варварства і звірства в ділянці прав людини. Комітетові Українців Канади і особам, які завзято і сумлінно займались цією справою, належить дати признання і похвалу. Це ще один доказ, що при добрій волі й інтеліґентному підході до справи можна осягнути позитивні результати, які допоможуть нашій справі, особливо в часах, коли нам таких успіхів дуже потрібно.

ПРО ПИТАННЯ ОДНОЇ ЦЕНТРАЛІ

(Із звіту д-ра Івана Флиса, голови УАКРади, на нарадах Крайової Ради УАКРади 14-го лютого 1987 року)

I.

Уже проминуло понад шість років від безславного XIII Конгресу Українців в Америці, у висліді якого організації Визвольного Фронту перебрали всеціло провід Українського Конгресового Комітету Америки та його майно. За цей час списано багато паперу та витрачено тисячі годин на старання привернути в українській громаді Америки єдність, тобто об'єднати її в одній централі, яка була б ведена демократично із повною толеранцією усіх її складових частин — організацій та членів, та яка могла б репрезентувати всіх нас і координувати наші спільні акції для добра нашої спільноти та зокрема наших поневолених братів українців.

На жаль, ані наші перші спроби привернути в Українському Конгресовому Комітеті Америки правопорядок, ані пізніші спроби привернення єдности в одній централі, не дали бажаного успіху. Причини цих неуспіхів вам усім відомі. Стара пісенька про те, щоб всі ми повернулися до опанованого Визвольним Фронтом УККА та слухали рішень його зфабрикованої більшости — повертайтеся на свої місця і слухайте нас — повторювалась у всіх заявах теперішнього проводу УККА і такими заявами кінчалися усі спроби поладнати для добра громади і української справи цей конфлікт.

Не дали успіху всі наші старання, не допомогли цим старанням заклики наших Владик, навіть Патріярха Йосифа, ані теж заклик президента Світового Конгресу Вільних Українців д-ра Петра Саварина. Коли на заклик президента СКВУ відкласти заплановані Конгреси УККА та Української Американської Координаційної Ради відповів УККА таки відбуттям свого XIV Конгресу, тоді УАКРада погодилася на прохання — пропозицію президента СКВУ відкласти свою Конвенцію Конґрес. Щобільше, на цьому XIV Конгресі УККА „однозгідно" вирішило та опублікувало резолюцію, що УККА вже не визнає більше Української Американської Координаційної Ради, як рівноправного представника українців Америки у Світовому Конгресі Вільних Українців. Зробили вони це всупереч своїм заявам — заяві свого представника ред. Ігната Білинського, що УККА визнає УАКРаду, як рівноправне представництво українців Америки. Тоді ми відбули свою Конвенцію Української Американської Координаційної Ради, в становищі якої було виразно сказано, що ми не відмовляємо права Українському Конґресовому Комітетові Америки репрезентувати такі організації, які до УККА належать, хоч УККА відмовляє нам права репрезентувати всі ті організації, які належать до Української Американської Координаційної Ради.

В останньому етапі наших старань привернути єдність в нашій громаді ми з вдячністю прийняли ініціятиву Владики Василя Лостена та невтральних організацій посередничати в дальших переговорах для створення одної централі з новим статутом та новою назвою — Конґрес Українців Америки. Переговори велись протягом 18 місяців. У них брали постійно участь представники Української Американської Координаційної Ради. У висліді цих переговорів узгіднено новий статут та заплановано скликати надзвичайний Конґрес Українців Америки для об'єднання нашої поділеної громади, затвердження нового статуту та нової назви централі. На це вповні годилися представники УАКРади та представники невтральних організацій. Але в цих переговорах представники УККА ставили справу дещо інакше: вони годилися на новий статут але завжди пропонували відкласти справу нової назви централі на кінець переговорів. Вкінці виявилося, що Визвольний Фронт і кермований ним УККА не може в жадному випадку погодитися на всі ці три пропозиції: новий статут, нову назву та скликання надзвичайного Конґресу Українців Америки.

На пропозицію нового статуту відповіли вони, що це можуть бути тільки поправки і зміни статуту, пропоновані на спільних переговорах, які повинні бути передані Статутовій комісії УККА під розгляд і щойно тоді вони, такі пропозиції поправок і змін статуту УККА, можуть бути затверджені на черговому Конґресі УККА.

На пропозицію нової назви відповіли вони рішучим ні! Про це вони не хочуть говорити, або обіцюють дати таку пропозицію під розгляд черговій Конвенції, мабуть знову цим самим шляхом через Статутову комісію УККА і так далі. Доля так пропонованої нової назви може бути наперед нам відома. Конґрес, скликаний теперішнім УККА із теперішнім проводом, не збирається поступити ні кроку в цій справі, як це тепер зовсім виразно заявляють провідники Визвольного Фронту і УККА.

Твердження представників Визвольного Фронту та УККА, що нова назва відкидає всі надбання та історію УККА, зовсім не є оправдані. В першу чергу хоч би тому, що перша назва скликаного Конґресу, — це власне був Конґрес Українців Америки. Другий арґумент — це збереження давньої слави і традицій УККА. Ми не відмовляємось від славної історії та традицій УККА, які творились довго перед тим, коли Визвольний Фронт почав свої спроби кермувати односторонньо УККА. Слава та історія УККА наша, а останні роки УККА під тиском Визвольного Фронту вже і не були такі славні та поламали всі наші традиції об'єднаних дій та сильної спільної репрезентації українців Америки.

Закінчення буде.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД Реген заповів, що він буде ставити вето проти кожної пропозиції на збільшення податків для приватних осіб тому, що на його думку треба зменшити бюджет Уряду, а не вимагати більше грошей від населення.

ДЖЕССІ ДЖЕКСОН, негритянський провідник, відкрив в місцевості Грінфілд, Айова, головну квартиту для передвиборчої кампанії, яку він буде вести, ставлячи знова свою кандидатуру на президента ЗСА від Демократичної партії у виборах 1988 року. Ця головна квартира у серці рільничої частини ЗСА має символічне значення тому, що головним кличем у передвиборчій кампанії Дж. Джексона є погана економічна політика теперішнього Уряду.

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ ЗСА Джиммі Картера відбув дві зустрічі з президентом Сирії Гафезом ель-Ассадом. Він заохочував сирійського президента вжити свого авторитету і добитися звільнення американських закладників в Ливані. Таким способом його авторитет в опінії американських громадян значно зросте і Сирія багато скористає з такого потягнення. Картер заявив кореспондентам, що його розмови з Ассадом були дуже цікавими.

Вашінґтонська молодь вшанувала пам'ять Т. Шевченка

У неділю, 8-го березня ц. р. Об'єднання Українців Вашінґтону влаштувало академію в честь нашого Пророка Тараса Шевченка.

Після відкриття академії всі присутні відспівали „Заповіт".

З радістю хочу відзначити, що всі виконавці програми були учні школи українознавства, студенти та молоді професіоналісти.

Змістовний реферат про геніяльність та невмирущість спадщини Шевченка, з наведенням відповідних уривків з його творів прочитав Володимир Іваськів. Він зумів стисло та чуттєво розповісти про життя і творчість Шевченка, котрі збудили в українському народі приспану нашими ворогами свідомість боротьби за Богом дане право бути вільними та рівними зі всіма народами.

Поему „Розрита могила" чудово продеклямували учні сьомої кляси школи українознавства Раїса Гавдяк та Юрій Кузьмич.

Слово англійською мовою виголосила студентка університету Галина Кохно Можна подивляти цю молоду особу за її працьовитість та знання нашої історії і сучасности. Вміло переплітаючи англійську мову з українською, щоб, як вона зазначила, „наші бабусі та дідусі все зрозуміли", вона докладно з'ясувала наше славне минуле, котре було надхненням для Шевченка, нашу зрізничковану сучасність, котра більше залежна не від наших „вороженьків", а від нас самих. Г. Кохно згадала про ті помилки, які були допущені в боротьбі за нашу державність та які ми робимо й тепер і якщо ми їх не позбудемось, то не будемо мати бажаних успіхів і в майбутньому! Можна дійсно гордитись такою молодою особою за її глибокі знання нашого минулого та сучасного і вміле поєднання з творчістю Шевченка.

Поему Шевченка „Козачковському" продеклямувала М. Круль. На закінчення відбувся виступ мистців-бандуристів Юліяна Китастого та Кена Блюма. Всі були зворушені і захоплені їхньою кобзарською музикою та співом. Ці два артисти так уміло відтворили наших кобзарів на бандурах, сопілках, флейті та цимбалах, що присутні своїми оваціями не давали їм змоги залишити сцену.

Академію закінчено національним славнем.

Н. Д.

Св. п. Сестра Моніка

Сестра Моніка Катерина Болеста, СПНМ, народилася в родині Михайла й Марії Стецури Болеста на Україні, 26-го лютого 1891 року. Вона вступила до Згромадження Сестер Служебниць 10-го жовтня 1908 року, й зложила святі Обіти убожества, чистоти й послуху в присутності Митрополита Андрея Шептицького.

Сестра Моніка працювала на Україні, в Польщі, в Австрії, Римі, Бразилії, Канаді та в З'єднаних Стейтах Америки, жертвуючи свої молитви, енергію та таланти на славу Божу та добро свого Згромадження. Сестра Моніка перебувала багато років в уряді Згромадження, будучи Настоятелькою, соціє при Новіціяті, учителькою українознавства й генеральною дорадницею. Вона була побожна, щира, гостинна, енергійна, рішуча, артистична й веселої вдачі. Під час Другої світової війни, як і в мирних часах Сестра Моніка вживала свої здібності, щоб заохочувати багатших допомагати біднішим і впливала об'єктивно на Адміністрацію свого Згромадження.

В Академії Віллі Св. Марії Сестра Моніка вчила студенток українознавства, хрестикового вишивання, писання писанок і т. д. Сестра Моніка вміла обходитися по-товариськи з молоддю й зі старшими людьми. Одним словом, була люблена всіма, хто лише її знав або стрінув.

Сестра Моніка упокоїлася в Бозі 13-го лютого 1987 року в Лензделі, Па., у Віллі Божого Провидіння, в присутності Сестер Служебниць, котрі супроводжали її на вічний спочинок церковними піснями й молитвами. Вона прожила 95 років, а з цього 79 років в Згромадженні.

Тіло покійної було привезено до Віллі Св. Марії в Словтсбурзі, Н. Й., в неділю, 15-го лютого. Відтак в наступний вівторок 17-го лютого перевезено її до дому св. Йосифа на похоронні Богослуження, котрі відправив Владика Василь Лостен і о. диякон Богдан Тарнавський.

Сестри Служебниці вдячні всім, що взяли участь в похороні нашої дорогої Сестри Моніки. Передусім належить Владиці Лостенові велика вдячність за відправлення похоронних Богослужень. Рівнож вдяка канонікові Любомирові Мудрому, монсеньйорові Федорчукові, о. Богданові Карашеві, о. Іванові Терлецькому, о. Едвардові Йонґові та о. дияконові Тарнавському, родині Сестри Моніки, приятелям та сусідам, котрі прийшли віддати їй послідню прислугу та виявити свої співчуття.

Сестри також дякують Отцям Капелянам і Зарядові Віллі Божого Провидіння за ласкаву опіку над Сестрою Монікою.

Сестри Служебниці

В Коговзі вшанували сл. п. ген. Р. Шухевича

Як щороку, о. митрат В. Андрушків відправив 8-го березня ц. р. панахиду за сл. п. ген. Романа Шухевича. Українські ветерани тримали почесну сторожу з прапорами. Відтак відбулися святочні сходини у 37-ліття смерти героїчного Командира УПА, ген. Романа Шухевича-Тараса Чупринки. На тлі українських прапорів виднів портрет ген. Р. Шухевича, прибраний вінком і квітами.

Дивізійник Є. Наболотний відкрив сходини і закликав вставанням з місць і хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять великого героя.

Отець В. Андрушків провів молитву. У вступному слові Є. Наболотний окреслив унікальну постать ген. Р. Шухевича, що ціле життя боровся проти всіх окупантів України. Його син Юрій пішов слідами свого великого батька і не піддався.

Упівець Дмитро Хорват прочитав змістовну доповідь про життєвий шлях і боротьбу ген. Р. Шухевича за визволення від польського, німецького й московського панування на українських землях. Сумівець Михась Савків прочитав поему Марка Боєслава „Був наказ"; пластунка Надя Боднар прочитала поему Івана Хмеля „Сл. пам'яті ген. Тараса Чупринки". Присутні проспівали дві упівські пісні: „Маршируують наші добровольці" і „Розпрощався стрілець". Є. Наболотний подякував усім виконавцям програми і гостям.

Українським національним гимном закінчено цю традиційну імпрезу. Наші молодечі організації повинні відзначати роковини героїчного Командира УПА, бо він — найкращий зразок до наслідування для нашої молоді.

Учасник

СССР...

(Закінчення зі стор. 1)

більше, як 10 російських слів, які він принагідно навчився від подорожуючих росіян.

Ситуація в совєтській армії віддзеркалює до певної міри національну зрізничкованість складу цілого Совєтського Союзу. Згідно з інформацією совєтської газети, 43 відсотки складу армії творять росіяни, решту вояки інших національностей. Деякі частини мають у своєму складі 30, або й більше національностей, хоч, як завважують західні військові спостерігачі й аналітики, вина в цьому виключно у політиці Політбюра і головного командування армії, яке зумисно розкладає „етніків" по різних частинах. Звичайно на 10 вояків є два росіяни, а решта це узбеки, грузини, вірмени, казахи, українці, білорусини та інші. У зв'язку з цим в армії дуже часто доходить до бійок, всякого роду непорозумінь і скарг до вищого командування за дискримінацію і навіть фізичне побиття. Тільки 4.7 відсотка росіян знають інші мови СССР.

У СПРАВІ НАСИЛЬНОГО ВИДАЛЕННЯ ДО СССР

Як уже інформовано, представники балтійських і української громад в ЗСА відвідали Департамент справедливости ЗСА і мали зустріч з генеральним прокуратором Едвином Мізом Особи, які бажають висловити свій протест проти насильного депортування із ЗСА до СССР та підтримати думку, щоб процеси проти здогадних злочинців відбувалися в СЗА, можуть телефонувати на число 1-800-325-6000, оператор 9091, і висловити свої думки. Цей оператор, подбає, щоб ці вислови протесту дійшли до двох сенаторів і до всіх конґресменів стейту, з якого дана особа потелефонувала. Рахунок за телеграми буде доданий до місячного телефонічного рахунку. — Ред.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:
на **ПАТРІЯРШИЙ ФОНД** зложили

XII — 86

19,900.00 дол. — зі спадку бл. п. о. Ярослава Тростянецького — переслав Богдан Микитин, Каліфорнія;
по 1,000.00 дол. — пп. сен. Яків Шеґрин, Катерина Тащук, Іван і Анастазія Пиртко;
по 500.00 дол. — Осип Вомпель, Михайло й Ірина Бойко (Орендж, Конн.), Петро і Лідія Яців, Симеон Костів;
250.00 дол. — д-р Ірена Гребеняк (у пам'ять Батьків бл. п. Івана і Станислави Гребеняк і брата Романа);
200.00 дол. — Михайло й Анна Куриляк, Оксана Богданович, Клавдія Салюк (у пам'ять братів бл. п. Володимира і Ярослава і сестер Ольги і Наталії);
150.00 дол. — Михайло і Софія Драбик з родиною;
по 100.00 дол. — Самопоміч ОУА, Нюарк, Н. Дж. — переслав Василь Гнатів, Іван і Анна Квік, Михайло й Ольга Середа, Дарія Витанович, д-р Юрій Руденський, Укр. Кредитівка в Гартфорді, Конн. (переслав д-р Я. Остапюк), Дмитро Сенюх, інж. Юліян Головчак, д-р Романа Навроцька, д-р Олег Снилик, Ольга Федик, Анастазія Гусар, д-р Ігор Криницький, д-р Мирон і Люба Кучмак, Сильвестер і Катерина Костик;
по 50.00 дол. — д-р Володимир і Уляна Коропей, Т. і Л. Стельмах, Лідія Савойка, о. крил. Ярослав Шуст;
по 30.00 дол. — Ростислав Петрів, Олена Куса;
по 25.00 дол. — Микола Лаврів, Іван Луцик, Володимир Пасяк, Володимир і Звенислава Романів, Юлія Сквіртнянська;
по 20.00 дол. — Анна Ткач, д-р М. Грушка, інж. Александер Вонторський;
по 10.00 дол. — Михайло Ґаладза, Микола Ромах.

Українське Патріярхальне Т-во в Рочестері, Н. Й. — переслав інж. М. Лонкевич, зложили:

100.00 дол. — Марія, Богдан і д-р Юрій Крижанівські — в пам'ять бл. п. Стефанії Габи

На радіопрограму „Голос Української Діяспори", зложили

125.00 дол. — Іван і Анна Квік;
20.00 дол. — Іван і Анастазія Пиртко;
по 15.00 дол. — Параскевія Іваскiв, Марія Білозор.

1,030.80 дол. — прихід з Різдвяного Базару у Філядельфії, Па — 14 грудня 1986

Листа ч. 0047А — збірка під час Різдвяного Базару у Філядельфії, Па., зложили

50.00 дол. — Маркіян і Люба Онуферко;
25.00 дол. — Іванна Федорів;
по 20.00 дол. — І. А. Дзівак, Андрій і Константина Лопатинські, Петро Длябога;
15.00 дол. — Марія Каплиста;
по 10.00 дол. — Андрій і Ольга Татенчук, Сидір і Евгенія Новаківські, Варвара Швед, Ольга Варела, Іван Галій, Марія Романенчук;
5.00 дол. — Ілько Гуцуляк.

Листа ч. 1006 — збірка замість квітів на могилу бл. п. Марії Головінської з дому Кузьмович у Філядельфії, Па. — зібрав інж. Юліян Головчак, зложили:

50.00 дол. — Петро і Володимира Войтович;
по 25.00 дол. — д-р Тетяна і Зенон Цісик, інж. Юліян і Олена Головчак, д-р Леонід і Ірина Рудницькі, Мирослав і Христина Лисобей;
по 20.00 дол. — мґр Олександер Луцький, Теодозій і Лукія Гриців, Катерина і Віра Пак, Ярослава Ісаїв;
2.00 дол. — Александер Беднарський.

Датки замість квітів на могилу бл. п. Марії Головінської — переслала Анна Максимович, зложили:

50.00 дол. — Теодор Чіх;
30.00 дол. — Маркіян Онуферко;
по 25.00 дол. — д-р Ярослав і Стефанія Бернадин, Микола і Володимира Кавки;
20.00 дол. — М. В. Зелик.

Пожертви на Патріярший Фонд в північній Каліфорнії зібрані під час відзначення річниці смерти бл. п. Патріярха Йосифа, переслав Тарас ДеЦмайло Кульчицький, зложили:

50.00 дол. — Мирон і Стефа Кочан (Мораґа);
по 25.00 дол. — Йосиф і Люба Кладко (Саннивейл), Нестор і Люба Козбур (Антійох)
20.00 дол. — Микола і Стефа Кісь (Сан Бруно);
10.00 дол. — Василь Глухий (Сан Франсіско).

Датки на Патріярший Фонд в Рочестері, Н. Й. — збірщик інж. Роман Вергун, зложили:

по **20.00** дол. — Марта Семків, Леся Семків.

Датки на Патріярший Фонд в Дітройті Миш. — від 1. 1. 86 до 31. 12. 86. Збірщик Анатоль Ромах, зложили:

500.00 дол. — Александер Стрихар;
250.00 дол. — інж. Ігор Коцур;
200.00 дол. — Ірена Гнатчук (в пам'ять мужа бл. п. д-ра Миколи Гнатчука в 40-ий день по смерті);
100.00 дол. — Анатоль і Ярослава Ромах;
по 50.00 дол. — Дарія Каськів, А. О. Ромах;
25.00 дол. — Богдан Сторожук;
по 20.00 дол. — Ярослав Базюк, Григорій Філь, Анатоль Ромах (у пам'ять бл. п. Ірени Літинської).

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку: IRS No. 23-7380645. Всі чеки просимо виписувати на

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:

7911 Whitewood Rd. • Philadelphia, Pa. 19117

У ВОСЬМУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БАТЬКА

бл. п.

Проф. ВОЛОДИМИРА ВОВЧКО-КУЛЬЧИЦЬКОГО

складаю:

$100.00 .... на Сестер Василіянок у Філядельфії
$100.00 .... на Собор Пресв. Родини у Вашінґтоні
$100.00 .... на Гарвардський Проєкт (ТУХ)

Ліда КУЛЬЧИЦЬКА ҐІФФЛЕР

Український Літературно-Мистецький Клюб в Ню Йорку

ділиться сумною вісткою з Членством та всією Українською Громадою, що в суботу, дня 21-го березня 1987 р. в Ню Йорку, Н. Й., ненадійно відійшла від нас у Вічність

бл. п.

МАРІЯ КАРПЕВИЧ

інженер аґроном, вдова по адвокатові, довголітня членкиня Управи ЛМКлюбу.

ПАНАХИДА відбудеться в середу, 25-го березня 1987 р. о год. 7:30 вечора в похоронному заведенні П. Яреми.

ПОХОРОН в четвер, 26-го березня 1987 р. о год. 9:30 ранку з того ж заведення до української католицької церкви св. Юра, а опісля на цвинтар Mt. Olivet, Maspeth, Queens, N.Y.

•

Опечаленій Родині Покійної складаємо щире співчуття.

Управа ЛМКлюбу

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 9-го березня 1987 р. в Чикаґо, Ілл., відійшов у Вічність, по довгій і тяжкій недузі

наш Дорогий

МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п.

МИХАЙЛО БОЙКО

народжений 14-го квітня 1906 р. в селі Дорі, Гуцульщина.

ПОХОРОН відбувся у середу, 11-го березня 1987 р., о год. 9:30 ранку в церкві св. о. Миколая, а Тлінні Останки були зложені на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.

В глибокому смутку:
дружина — ОЛЕНА
донька — МАРІЯ БОДНАРУК з чоловіком РОСТИСЛАВОМ і дітьми ХРИСТИНОЮ і БОРИСОМ
син — МИХАЙЛО з дітьми ТАРАСОМ і ПАВЛОМ

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що 2-го березня 1987 р. на 78-му році життя, помер

наш Дорогий

БРАТ, ШВАҐЕР І СТРИЙКО

бл. п. мґр

Володимир Рижий

кол. адвокат у Львові

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у четвер, 5-го березня 1987 р. в українській католицькій церкві Непорочного Зачаття в Дітройті, а опісля на цвинтарі св. Гробу в Савтфілді, Миш.

В глибокому смутку:
брат — АДАМ з дружиною КАТЕРИНОЮ
братанок — БОРИС
братаниця — МОТРЯ ПУСК з чоловіком РОБЕРТОМ

Митрополит С. Сулик відвідав Трентон

В часі поневолення українського народу обов'язки втраченої державної влади частинно перебрала на себе наша церковна ієрархія. Вона тоді ставала найвищим об'єднуючим і провідним чинником й авторитетом.

Українське духовенство завжди було тісно пов'язане зі своїм народом. З ньогс воно виходило і для нього присвячувало своє трудолюбне життя, було його рушійною силою, захисником традиції і творцем нових духових вартостей.

Особливого значення набирає наше духовенство тепер, зокрема на поселеннях, в часі тотального поневолення України атеїстичним московським комунізмом. Воно стає символом і репрезентантом не тільки нашої Церкви, але і державної влади. Це незвичайно важке та відповідальне завдання духовенства, що вимагає дбайливо підготованих покликань до духовного стану, до майбутніх збільшених обов'язків.

На рідних землях українська ієрархія сміливо й гідно стояла в проводі свого народу, йшла в першій лаві, немов біблійний Мойсей, що провадив жидівський нарід до обіцяної землі. За це її переслідували, в'язнили, вивозили на Сибір, а багатьох вбивали.

Вірні радо підкоряються такому проводові, який жертвенно очолює релігійне і національне життя, має на меті тільки добро повіреної йому цілої пастви і для неї віддано працює. Найбільшим успіхом святкувань Тисячоріччя Хрищення України буде, коли з релігійною обновою прийде відродження традиційних вартостей і пріоритетів та глибоке відчуття історичної місії нашої Церкви і вірних та їх взаємовідносин.

Митрополит Стефан Сулик виголошує проповідь. (фото: Юрій Тарнавський)

• • •

Вірні української парафії свщм. Йосафата в Трентоні, Н. Дж., в неділю, 1-го березня ц. р., у зв'язку з канонічною візитацією Митрополита Стефана Сулика з Філядельфії пережили хвилини радісного підйому та душевної обнови.

Простору церкву заповнили вщерть вірні. У притворі з гуртком дітей в народних одягах і пластових одностроях привітав Владику інж. Іван Гафткович, підкреслюючи, що місцева парафія вже вдруге має шану гостити у своїх порогах Митрополита, але цим разом з причини недалеких святкувань Тисячоріччя Хрищення України у відновленому храмі. Ця візитація є немов відкриттям цих епохальних святкувань. Дітвора вітала Владику пишною китицею квіття.

Під стукіт фотокамер і грімкий спів парафіяльного мішаного хору під орудою довгорічного дириґента інж. Івана Бігуна процесія увійшла до церкви. Архиєрейську Св. Літургію відправив Митрополит Стефан у співслуженні настоятеля церкви о. митрата д-ра Василя Макуха та при асисті вівтарних дружинників Петра Галайдіди і Мирона Головчака.

У вітальному слові о. парох пригадав вірним, що 1-го березня ц.р. минає шоста річниця хіротонії Митрополита Стефана у Соборі св. Софії в Римі, яку довершив Патріярх Йосиф з українськими єпископами, а 31-го березня на основі окремої Папської булі Апостольський Делегат Архиєпископ Піо Лаґі впровадив його на митрополичий престіл у Філядельфії. Таким чином при нагоді цієї візитації відзначуємо теж і цю знаменну подію.

Владика Стефан виголосив довгу проповідь, у якій наголосив, що другим важливим актом після Хрищення України князем Володимиром Великим було передання українського народу Ярославом Мудрим під опіку Богоматері. Від того часу Пречиста Діва постійно захищає наш край перед знищенням варварами сходу і заходу, а особливо монгольськими ордами Джінґісхана та у час жахливої окупації України московсько-большевицьким окупантом. На окрему опіку над Україною вказують численні чудотворні місця та ікони Богоматері на наших землях і поселеннях.

Проповідь Митрополита зробила глибоке враження на вірних, що масово приступили до Св. Причастя. Літургію закінчено многоліттям для церковної ієрархії та парафіян.

Після Богослужби в залі парафіяльного Центру відбулася особиста зустріч Митрополита з усіма вірними та перекуска, що її влаштували жінки під проводом Оксани Микитин. Під час дружньої розмови Владика присвячував багато уваги кожному парафіянові.

По виході Ієрарха, присутні ще довгий час обмінювалися думками про канонічну візитацію та різні актуальні справи сьогодення.

Закріплено відповідний настрій перед недалеким Тисячоліттям Хрищення України та розбуджено бажання докласти всіх старань, щоб цей вийнятковий ювілей увінчався якнайбільшим успіхом на Божу хвалу, добро поневоленої України та нас усіх у діяспорі.

Сцену в Центрі прибрав відповідним написом Іван Микитин.

Олександер Татомир

У Філядельфії вшанують Діму

За горами
Прохолода Дніпрова...
За морями
Солов'їв дзвінке
стаккато...
Тяжко тобі, вдачо
степова,
До споруд
Мангеттена звикати.

Діма

Лиш цих кілька рядків говорять багато. Смуток і туга за втраченим та дійсність, до якої тяжко звикати. Але поетеса Діма живе в цій дійсності, в якій створила свій власний світ краси в ліричній поезії. Її лірика торкається глибини душі, в ній відчуття природи, в ній любов і мрія про кращу будучину, в ній живе Україна.

Діма народилася в родині театральних мистців в Ромні на Полтавщині, виростала і вчилася в Києві й Харкові. Її мати Наталія Пилипенко була акторкою в театрі „Березіль", а батько працював у фільмовому мистецтві. Діма почала писати вірші, коли їй було 12 років. Під час Другої світової війни німці вивезли її до Німеччини, а по війні, об'єднавшись з матір'ю, переїхала до Парижу. Там студіювала французьку мову й літературу. В Парижі в 1947 році вийшла її перша збірка поезій „Волошки" і дві інші збірки „Росяні зорі" (1952) і „Мить" (1955). В 1958 році Діма переселилася з родиною до Америки, і тут появилися ще дві збірки її поезій: „Третій берег" (1963) і „Зустріч років" (1973).

Хоч Діма знана більше як поетка, проте вона пише прозою оповідання, п'єси і твори для дітей. У 1957 році в Буенос-Айресі була видана її п'єса „Пересаджені квіти", що була нагороджена на літературному конкурсі ЗУАДКу. На цьому самому конкурсі була нагороджена також її друга п'єса „Хміль". Надрукована в 1963 році п'єса „Книжко, моя книжко" також була відзначена на конкурсі сатири СУА. З дитячих творів є знані: „М'ячик-скачик" (1954), „Їжачок" (1958) і чепурно видана збірка „Кіт-Музика" (1971) в мистецькому оформленні ЕКО, яка у великій мірі збагатила літературу для дошкілля й молодшого шкільного віку. Деякі вірші й оповідання Діми друкувались у різних журналах і часописах.

Коли поетеса прийняла запрошення 43-го Відділу СУА прибути на літературний вечір, який наш відділ хоче для неї влаштувати, ми справді зраділи. І добре подумала імпрезова референтка, щоб доповнити літературний вечір музикою, бо чи ж може бути краще поєднання в мистецтві як поезія й музика? Тому вітатимемо на вечорі вокальний квартет з ансамблю „Промінь", який перед 17-ма роками створила й успішно провадить маґістер музичної освіти (Гантер Коледж, Н. Й.) Богданна Волянська. Вона має також бакалаврат із музики у Гофстра університеті і маґістерку з ділянки комерційної адміністрації в Нюйоркському університеті. Б. Волянська була вчителькою музики в академії св. Юра в Ню Йорку, вчила середньошкільників гри на різних інструментах, вела гурток українських народних танців і в цій школі вона заснувала „Промінь". „Промінь" — це мішана, камерна вокально-музична група, що нараховує 17 молодих членів, яким дириґентка дає професійний музичний вишкіл, а також для них пише й аранжує пісні. Ансамбль здобув собі розголос і популярність своїми виступами в стейтах Ню Йорку, Ню Джерзі, Пенсильванії та інших.

Літературно-музичний вечір відбудеться в суботу 28-го березня, о год. 5-ій по полудні, в червоній залі Українського-Культурного Центру. Програму відкриє голова 43-го Відділу СУА Анна Максимович, а провадити її буде імпрезова референтка Людмила Чайківська. Слово про поетесу Діму скаже письменниця і журналістка Оксана Керч, а поезії і прозу читатиме авторка. В музичній частині виступить вокальний квартет з ансамблю „Промінь".

Після програми спільна зустріч при перекусці. Союзянки щиро запрошують громадянство Філядельфії і околиць прибути на цей вечір, на якому поетичне слово і музичне мистецтво дадуть вам правдиву духову розвагу.

Ірина Райнер